

Sygn. akt V CZ 42/11

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Gminy B.

przeciwko D. F.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lutego 2012 r.,

zażalenia pozwanej na orzeczenie o kosztach procesu, zawarte w wyroku Sądu

Apelacyjnego

z dnia 10 listopada 2010 r.,

uchyla zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 listopada 2010 r., orzeczenie o kosztach procesu w części dotyczącej opłaty za czynności radcy prawnego w obu instancjach i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2010 r. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego, którym oddalono powództwo o zapłatę 110 995,96 zł, w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki 105 180,20 zł z ustawowymi odsetkami, oddalił powództwo pozostałej części i zasądził od pozwanej na rzecz powódki 12 767 zł kosztów procesu oraz oddalił apelację w pozostałej części i zasądził od pozwanej na rzecz powódki 10 950 zł kosztów postępowania apelacyjnego. Uzasadnienie orzeczenia o kosztach procesu zostało ograniczone do przytoczenia przepisów art. 98 i 108 § 1 k.p.c.

Zawarte w wyroku postanowienie o kosztach za obie instancje zaskarżyła zażaleniem pozwana w części dotyczącej rozstrzygnięcia o opłatach za czynności radcy prawnego. Zarzuciła, że zasądzone w tym zakresie koszty zostały ustalone z naruszeniem art. 98 § 3 i 99 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 6 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Ponadto podniosła, że zachodzą w sprawie okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 102 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zawarte w uzasadnieniu wydanego w sprawie wyroku reformatoryjnego motywy rozstrzygnięcia o kosztach procesu zarówno za pierwszą instancję, jak i instancję odwoławczą zostały ograniczone jedynie do przytoczenia wskazanych wyżej przepisów prawa. W tej sytuacji orzeczenie w przedmiocie kosztów w zaskarżonym zakresie nie poddaje się kontroli instancyjnej. Nie jest możliwe zwłaszcza odparcie zarzutu skarżącej, że Sąd ustalił wysokość zasądzonych opłat za czynności radcy prawnego z naruszeniem § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1349 ze zm.), polegającym na zasądzeniu opłaty w wysokości wyższej niż jedna stawka

minimalna, bez wskazania, jakie okoliczności przemawiają za tym. Przy ponownym rozstrzygnięciu o kosztach procesu niezbędne będzie także rozważenie, czy są podstawy - zwłaszcza ze względu na okoliczności podnoszone przez skarżącą – do zastosowania art. 102 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁵ § 1 i art. 108 § 2 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).